

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἐστίας",
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε' καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται παρ'
ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΗΜΕΡΑΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. ἐκκλησίας
Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.
Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτὰ
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἔθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.
Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολ-
λούςσης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.
Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ἀπέλκουσι ν' ἀποστελλῶσι
γραμματοσήμον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὸ Νέον Ἔτος καὶ τὸ παλαιὸν (ὑπὸ κ. Ἀγαθονίκης Ἀντωνιάδου).
— Ἰσαβέλλα Θεοτόκη Γ'. — Ζήτη (ὑπὸ δος Ξανθίππης Καλοστύπης).
— Ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Σικαγόαν. Ἡμερολόγιον Ἑλληνίδος ταξιδιω-
τιδος. — Τὰ βάζαντα τῶν νεογνῶν (ὑπὸ κ. Μαρίας Πιέρ. ἱατροῦ). —
Εὐεργετικὴ κ. Περρακευτοπούλου. — Μία ἄγνωστος. — Ἐξετάσεις Παρ-
θενεργασίου Βελλῆ. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἔθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Η "ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ,"
ΕΥΧΕΤΑΙ ΤΑΙΣ Κ. Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΡΙΑΙΣ
ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ
ΑΙΣΙΟΝ ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΕΣ

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΛΑΙΟΝ

Εἰς κόκκος ριφθεὶς ἔτι εἰς τὴν ἄβυσσον τῶν αἰῶνων. Ἐν
φύλλον ἀποσπασθὲν ἐκ τοῦ δένδρου τῆς ζωῆς! Εἰς σπινθῆρ
εθεσθεὶς ἐκ τοῦ πυρός τοῦ νοός! Μία χορδὴ θραυσθεῖσα ἐκ τοῦ
ὄργανου τῆς καρδίας! Ἐν μειδιάμα εὐτυχίας ἀπολεσθὲν διὰ
τὰς προνομιοῦχους, τὰς εὐνοηθείσας ὑπὸ τῆς τύχης ὑπάρξεις!
καὶ ἔν δάκρυ, εἰς ἀγῶν, εἰς πόλεμος, εἰς στεναγμὸς διὰ τὰς
πασχούσας, τὰς μαραινόμενας, τὰς ἀτυχεῖς! Ἴδου τὸ ἔτος, τὸ
ὅποιον μετὰ συριγμῶν, ἀλλαλαγμῶν, συγκινήσεως, προπέμπο-
μεν εἰς τὸ παρελθόν, εἰς τὸν τάφον τῶν αἰῶνων.

Παράδοξος ἀληθῶς ἡ συγκίνησις, ἡ ἀγωνία, ἡ αἰσθανό-
μεθα, ὅπως ρίψωμεν εἰς τὸ παρελθόν ἕνα κρίκον κρατοῦντα ἡ-
μᾶς εἰς τὴν ζωὴν ἐπὶ μικρὸν καὶ κωλύοντα νὰ πλησιάσωμεν εἰς
τὸ χαίρον ἐνώπιόν μας μνήμα. Ὡς ἐὰν ἦτο ἀνάγκη νὰ χαίρω-

μεν διὰ τὴν στροφὴν τοῦ τροχοῦ τοῦ σύροντος ἡμᾶς εἰς τὴν
ἄβυσσον, εἰς τὸ τέρμα, εἰς τὴν λήθην.

Καὶ τίθεται καὶ τὸ ἔτος τοῦτο εἰς τὸ παρελθόν· εἰς τὸ πα-
ρελθόν τοῦ ὁποῖου ἐκάστη βαθμὶς ἀποτελεῖται ἐκ τῆς ἡλικίας
μας, ἐκ μέρους τῆς ὑπάρξεώς μας.

Παρελθόν! μέρος τοῦ ἀποσπασθέντος ὄλου μας, ἀγνοῶ ἀν-
πρέπη νὰ σ' ἴδωμεν μετὰ χαρῆς ἀπερχόμενον, ἢ νὰ συγκινώ-
μεθα καὶ ταραττώμεθα ἐπὶ τῷ ἀποχωρισμῷ σου!

Ἐσώρευσας ἠθικούς, σωματικούς πόνους εἰς δυστυχεῖς ὑ-
πάρξεις! Ἡνέωξας πληγὰς, ὧν τὰ ἔχνη μένουσιν ἀνεξίτηλα!
Ἀφήρπασας ἐκ τῶν ἀγκαλῶν τῶν προσφιλῶν τῶν ποθητὰς
ψυχὰς! Εἶδες νὰ ρεῦσωσι θερμὰ δάκρυα καὶ ἤκουσας στεναγμοὺς
πυρίνους, ἐξερχομένους τῶν στήθων τῶν πασχόντων. Ἄπελθε
λοιπόν. Ὑπὸ τὴν ἐποψίν αὐτὴν ἐξεταζόμενον εἶσαι ἄξιον συριγμῶν,
ἄξιον τῆς σπουδῆς, ἣν δεικνύμεν, ἵνα σὲ ρίψωμεν εἰς τὴν λήθην.

Ἄλλ' ἐὰν ἐν τῇ πορείᾳ σου, εἶδες ἀνεπτυγμένους νόας νὰ
ρίψωσι θεῖους σπινθῆρας ἐπὶ τῆς ἐπιστήμης καὶ φωτίσωσι τὴν
ἀνθρωπότητα, ἐὰν εἶδες ἐν ταῖς καρδίαις τῶν ἀνθρώπων νὰ
γεννηθῶσιν αἰσθήματα, χύσαντα ἐπὶ τῆς δυστυχίας βάλσαμον,
ἀποσπᾶσαντα ἐκ τῆς κακίας θύματα, πλημμυρίσαντα εὐερ-
γετημάτων τὰς κοινωνίας, εἶσαι ἄξιον τῆς τύχης αὐτῆς;

Τί δὲ εἶναι τὸ νέον ἔτος, τὸ μέλλον, εἰς τὸ ὅποιον μετὰ πά-
θους, μετ' ἀγάπης ἀτενίζομεν;

Μία ρυτίς ἐπὶ τοῦ μετώπου! Μία (ἂν ὄχι πολλαί) λευκὴ
ἐπὶ τῆς κεφαλῆς θρίξ! Μικρὰ ἐξάντλησις τοῦ σώματος! Ἐν
μειδιάμα ὀλιγώτερον! Μικρὰ ἀπώλεια τοῦ σφρίγγου τῆς καρ-
δίας! Ὀλίγη χαλάρωσις τῶν νοσητικῶν καὶ ψυχικῶν δυνάμεων
διὰ τοὺς αἰσθανομένους, τοὺς ἐργαζομένους, τοὺς ὑποκειμένους
εἰς τὰ δεινὰ τῆς ἀνθρωπότητος.

Τί δὲ εἴμεθα ἡμεῖς;
Ἄξιοι λύπης διὰ τὴν σπουδὴν, μετ' ἧς ἀποχαριετώμεν τὸ
παλαιὸν ἔτος.

"Απελθε εν τούτοις έτος, πλησιάζον ήμας εν βήμα προς τον τάφον.

Πρόσελθε νέον· ας σ' υποδεχθώμεν μετά χαρῆς, ἐλπίζουσαι ότι θα διαρεύσης επ' αγαθῶ τῆς ανθρωπότητος.

Έν Αθήναις τῆ 31 Δεκεμβρίου 1893.

Αγαθονίκη Αντωνιάδου

ΙΣΑΒΕΛΛΑ ΘΕΟΤΟΚΗ

Γ'.

Η όλονεν επιτεινομένη φήμη τῆς Ισαβέλλας Θεοτόκη και ό θαυμασμός πάντων των συγχαζόντων εις την φιλολογικὴν της αἰθουσαν αντί να καθιστῶσιν υπερήφανον τόν σύζυγόν της, ἐξήπτον ἐπὶ μάλλον ἐν τῇ ψυχῇ του τό αἶσθημα τῆς ζηλοτυπίας και καθίστων αὐτόν σκληρόν και δύστροπον πρὸς αὐτήν.

Η Ισαβέλλα, ἥτις οὐδέποτε εἶχεν ἀγαπήσει τὸν δύσμορφον και ἀκοινωνήτον ἐκείνον ἄνθρωπον, ἥτις ὑπέκυψεν εις τὴν τυραννικὴν τῶν γονέων της θέλησιν, γενομένη σύζυγος αὐτοῦ, ἥτις αἰετοτε ἐφιλοδόησε νὰ διαδραματίσῃ πρόσωπον ἐπιφανές, και ἥτις μετὰ πάροδον εἰκοσαετίας ὅλης ἀπὸ τοῦ γάμου της εἶχεν ἴδει τέλος πραγματοποιούμενον τὸν πόθον της τοῦτον, δὲν ἠσθάνετο οὐδεμίαν διάθεσιν νὰ διακόψῃ τὰς φιλολογικὰς σχέσεις της, ἀλλ' οὔτε νὰ ἀπομακρυνθῇ τοῦ κόσμου, ὅπως ἱκανοποίησιν τὰς παραλόγους τοῦ συζύγου της ἀξιώσεις.

Οὗτος ὁμως ἑνοῶν νὰ δώσῃ πέρας εις τὴν κατάστασιν ταύτην ἐνήργησεν ὅπως μετατεθῇ ἐκ Βενετίας, ζητήσας μάλιστα τὴν διοίκησιν τῆς Κεφαλληνίας, νήσου ἑλληνικῆς, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι, ὅτι ἡ Ισαβέλλα δὲν ἤθελεν ἀποποιηθῆ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Δυστυχῶς τὸ στρατήγημά του ἀπέτυχε και αἱ ἐνέργειαι του ἔμειναν ἀνευ πρακτικοῦ ἀποτελέσματος. Η Ισαβέλλα εἰσαγαγοῦσα τὸν υἱὸν της εις ἐν τῶν ὀνομαστοτέρων μοναστηρίων πρὸς ἐκπαίδευσιν, ἀπεποιήθη ὀριστικῶς νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν σύζυγόν της εις τὴν νέαν θέσιν του. Εκείνος ἀδυνατῶν ν' ἀνακαλέσῃ τὸν νέον διορισμόν του, ἠναγκάσθη νὰ ἀναχωρήσῃ μόνος, ἀφοῦ προηγουμένως ἐδοκίμασε διὰ τῶν σκασιότερων κα χυδαιοτέρων τρόπων νὰ ἐκδιάσῃ τὴν θέλησιν τῆς συζύγου του. Η πρὸς αὐτὴν συμπεριφορὰ του προὔκλεσε τελείαν μεταξὺ των ρῆξιν, ἧς ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ἡ ἀμέσως μετὰ τὴν ἀναχώρησιν του αἰτησις διαζυγίου ἐκ μέρους τῆς Ισαβέλλας.

Μετὰ πείσμονα ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου πάλιν και ἐπιμονον ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεώς της ταύτης κατώρθωσε τέλος, ἐνεργήσασα δι' ἰσχυρῶν φίλων της παρὰ τῷ Πάπῃ νὰ τύχῃ τοῦ ποθητοῦ διαζυγίου. Ἄλλ' ἐννοοῦσα νὰ μὴ δικαιώσῃ τὰς φήμας, ας ὁ σύζυγός της ἐνήργει νὰ κυκλοφοροῦν περὶ τῶν ἠθῶν της, μετεκαλέσατο ἐκ Κερκύρας τὸν πατέρα της κόμητα Θεοτόκην, ὅστις οὐδὲν ἀντέταξεν εις τὴν περὶ διαζυγίου ἀπόφασιν τῆς θυγατρὸς του και ὅστις μετέβη εις Βενετίαν, και ἔμεινε μετ' αὐτῆς, ὑπερηφανευόμενος διὰ τὴν ζηλωτὴν θέσιν, ἣν αὐτὴ κατέλαβε διὰ τῶν χαρίτων τοῦ πνεύματος και τῆς καρδίας της.

Ἐλευθέρα ἦδη ἡ Ισαβέλλα, ὠραία μεθ' ὄλην τὴν τριακονταεπταετῆ ἡλικίαν της, εὐφυῆς ὅσον ὀλίγα ἐκ τῶν συγχρόνων της, κατέχουσα τὸ μέγιστον δῶρον τῆς ἐπαγωγῆς συζητήσεως, πολυμαθεστάτη, καλλιτέχνις, τέλος ἐπίσης ἀξιολάτρευτος, ὅσον και κατὰ τὴν πρώτην νεότητά της, δὲν ἔστε-

ρεῖτο βεβαίως θαυμαστῶν, θεωρούντων ὡς ὑπερτάτην εὐτυχίαν νὰ δώσῃ τὸ ὄνομα και τὸν πλοῦτον των εις τὴν ὠραίαν Ἑλληνίδα.

Ἄλλ' ἡ Ισαβέλλα ἦτο δύσκολος εις τὰς ἀποφάσεις της. Μεταξὺ τῶν ὑποψηφίων μνηστήρων, ἐν οἷς κατελέγοντο ἄνδρες τῆς ὑψίστης ἐνετικῆς ἀριστοκρατίας, ἡ Ισαβέλλα ἐξέλεξε τὸν ἀριστον ἀληθῶς τὴν μορφήν και τὸν χαρακτήρα, ἄνδρα ὠραῖον, εὐγενῆ, ἐνάρετον, πολυμαθῆ και χαρακτήρος γλυκυτάτου, τὸν Giuseppe Albrizzi, ὅστις ἐν τούτοις εις τὸν μετ' αὐτῆς γάμον της εὗρεν ἀντίστασιν ἰσχυρὰν ἐκ μέρους τῆς οἰκογενείας του. Ὁ γάμος ἐντεῦθεν ἐδέησε νὰ γίνῃ ἐν μυστικότητι, και ἀμέσως ἡ Ισαβέλλα ἀνεχώρησεν εις περιήγησιν ἀνά τὴν Ἱταλίαν, φέρουσα τὸ οἰκογενειακὸν της ὄνομα και τυγχάνουσα παρὰ τῶν ἐπιφανεστέρων ἐξοχοτήτων τῶν Ἱταλικῶν μεγαλοπόλεων τιμῶν ὅπως ἡγεμονικῶν.

Ἐν Φλωρεντίᾳ ἐγένετο πάραυτα δεκτὴ εις τὴν Αὐλήν, ἣν κατέκτησεν ἐξ ἐφόδου, ὡς ἔλεγεν ὁ στρατηγὸς Manfredini, ὁ ὑπουργὸς και ἐπιστήθιος φίλος τοῦ Φερδινάνδου τῆς Τοσκάνης. Δι' ὠραίας ἐπιστολῆς του ὁ Cesarotti τὴν συνίστα πρὸς τὸν μέγαν δραματικὸν ποιητὴν τῆς Ἱταλίας Alfieri και πρὸς τὴν φίλην τούτου κόμησσαν Ἀλβάνου, και αὐτὴν Ἑλληνίδα.

Ὁ Alfieri ἀπαντῶν εις τὸν φίλον του λέγει·

«Πρὸ πολλοῦ χρόνου ἡ φήμη τῆς σοφῆς και ὠραίας Ἑλληνίδος εἶχε φθάσει μέχρις ἐμοῦ, και ὅλοι μας ἐδῶ τὴν θεωροῦμεν ὡς τὸ ὑπέρτατον καύχημα και ἐγκαλλώπισμα τῆς Βενετίας. Μοὶ παρέσχετε λοιπὸν ἀληθῆ ἐκδόουλευσιν γνωρίζων με μετ' αὐτῆς τῆς ὑπερέχου ὑπάρξεως, πρὸ τῆς ὁποίας αἰσθάνομαι πόσον τὸ φύλον μας τὸ φημιζόμενον ἰσχυρόν εἶναι ἀδύνατον».

Ἀπὸ τῆς Φλωρεντίας ἡ Ισαβέλλα Θεοτόκη μετέβη εις Ρώμην, ἐνθα τὴν ὑπεδέχθη παναγυρικῶς εις τῶν φανατικωτέρων θαυμαστῶν της, ὁ Πέτρος Πεζάρου, πρεσβευτῆς τῆς Ἑνετίας ἐν Ρώμῃ, ἐνθα και ἐσχέτισθη μετὰ τοῦ νεωτέρου τῆς Ἱταλίας Φειδίου, τοῦ διασήμου Καννόβα, ὅστις ἐκτοτε ἐγένετο φίλος και θαυμαστῆς τῆς ἐξόχου ταύτης γυναικός, κατὰ τοὺς πολλοὺς δέ, τὴν ἐμπνευσίν του εις τὰ ἄριστα τῶν ἔργων του ὀφείλει εις αὐτὴν ὁ Καννόβας.

Τὸ ἀνά τὴν Ἱταλίαν ταξιδιον τῆς Ισαβέλλας Θεοτόκη παρετάθη ἐπὶ ἔτος ὀλόκληρον, μεθ' ὃ και διαδοθείσης τῆς φήμης τῶν γάμων της, ἠναγκάσθη αὐτὴ νὰ ἐπιστρέψῃ πλησίον τοῦ συζύγου της, οὐτινος οἱ συγγενεῖς τόσο ἐγοητεύθησαν ἐκ τῆς μεγαλοφύας και τῶν εὐγενῶν τρόπων της, ὥστε ἀντὶ ἐχθροὶ και διῶκται ἄσπονδοι, ἐγένοντο βραδύτερον οἱ καλλιτέροι και ἐνθουσιωδέστεροι τῶν φίλων της.

Αἱ αἰθουσαι τῆς Ισαβέλλας Ἀλμπρίτση Θεοτόκη ἐγένοντο ἦδη μετὰ τὸν δεύτερον γάμον της ἐφάμιλλοι τῶν διασημοτέρων φιλολογικῶν παρισινῶν αἰθουσῶν, πᾶσα δ' ἐξοχότης ἐν τῇ διεθνεί φιλολογίᾳ και καλλιτεχνίᾳ ἠθεώρει τιμὴν και τίτλον νὰ τάσσηται μετὰ τῶν θαμῶνων τῶν αἰθουσῶν τῆς ὠραίας και μεγαλοφυοῦς Ἑλληνίδος.

Μεταξὺ τῶν παρσιπιδημούντων τότε εις Βενετίαν Γάλλων, ὁ Polignac, ὁ Crussol, ὁ Tollendal, ὁ Jean Maury, ὁ Chateaufort ἄνδρες διακεκριμένοι ἐν τῇ χώρῃ των και διεθνοῦς χαίροντες φιλολογικῆς φήμης ἦσαν φανατικοὶ φίλοι και θαυμασταὶ τῆς Ισαβέλλας. Ἄλλ' αὐτὴ ὑπὲρ πάντας τοὺς

περὶ αὐτὴν ἠγάπα και ἐξετίμα τοὺς ἐπισκεπτομένους αὐτὴν Ἕλληνας, μετὰ τῶν ὁποίων ἐτάσσετο ὁ κόμης Ἰωάννης Καποδιστριας, βραδύτερον Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος, ὁ γλυκὺς τῆς Ζακύνθου ποιητῆς Οὖγος Φόσκολος, παιδικὸς φίλος τῆς Ισαβέλλας, ὁ ἱππότης Μουστοζυδῆς ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων, δικηγόρος ἐκ τῶν διακεκριμένων και μεταφραστῆς τοῦ Ἡροδότου εις πολλὰς ξένας γλώσσας, ὁ Βονδιόλλης, ὁ Μάριος Πιέρρης συμπατριώτης της, και πάντες οἱ κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους εις τὰ διάφορα Ἱταλικά Πανεπιστήμια σπουδάζοντες και ἐπίτηδες ἐπισκεπτόμενοι τὴν Βενετίαν, ἵνα ἴδωσι και θαυμάσωσι τὴν ἐξοδὸν Ἑλληνίδα, περὶ ἧς τόσο ἐγένετο λόγος καθ' ἅπασαν τὴν Ἱταλίαν.

Τὰ γράμματα, αἱ τέχναι, ἡ ἐπιστήμη, ἡ πολιτικὴ, αἱ δημοκρατικαὶ και ἀριστοκρατικαὶ μερίδες, ὅχι μόνον τῆς Ἱταλίας, ἀλλὰ πάντων τῶν τότε πεπολιτισμένων ἠθῶν ἀντεπροσωπεύοντο δαψιλῶς ἐν ταῖς αἰθούσαις τῆς Ισαβέλλας Θεοτόκη, ἐν αἷς συνεζητοῦντο πολλὰ και ποικίλα ζητήματα. Ἐν αὐταῖς πολλοὶ εἰσῆρχοντο ἐχθροὶ και ἐξήρχοντο φίλοι, χάρις εις τὴν θαυμασίαν δεξιότητα τοῦ πνεύματος και τῆς διαλεκτικῆς δυνάμεως τῆς οἰκοδοσοῖνης, ἥτις τοὺς πάντας κατέπειθε, και τοὺς μάλλον ἀνυποτάκτους ὑπέτασεν εις τὴν ὠραίαν ἀρχὴν, ὅτι ἕκαστος ὀφείλει νὰ σέβηται τὰς πεποιθήσεις και ἰδέας τοῦ ἄλλου, τῆρῶν ἀπαρεγκλίτως τὰς ἰδικὰς του.

ΖΕΤΤΗ!

Ἐπὶ τῶν μεγάλων ἀγγελιῶν, αἰτινες ἀνηρτῶντο εις τὴν πρόσσφιν τοῦ φορείου, ἐπωνομάζετο :

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΑΝΤΩΝΙΑ

Ἐπινοήτριας ἀξιοθαύμαστος.

Ἡ μήτηρ της τὴν ἐκάλεε Ζέττην· τὸ ἀληθές ὄνομά της ἦτο Σωσάννα. Ἦτο αὐτὴ κόρη ὠραία, ἀναστήματος μετρίου, ὠχρὰ και συμπαθῆς, μετὰ κόμης μελαίνης, ἧς τοὺς μακροὺς και πλουσίους βοστρύχους ἄφηνε νὰ κυματίζωσιν ἐπὶ τῶν ὤμων της κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑπονοσασίας της, ἀλλ' ἦν συνήθως ὑπανάγειρεν εις χαρίεντα κόσμυρον ἐπὶ τοῦ τελείου αὐχένος της.

Μὴ ἐπιδομένη εις βραχείας ἐργασίας εἶχε χεῖρας λευκάς και ὠραίας, ὧν μετὰ φιλαρσεκειᾶς ἐπεμελεῖτο. Τὸ κανονικὸν πρόσωπόν της εἶχεν ἐκφρασιν γλυκυτάτην, και οὐδέποτε ὑπὸ τὴν ἀπλὴν και χρώματος διακριτικῆς ἐσθῆτάς της, και τὸ σεμνὸν ὡς μικρῶς ἐργατίδος βᾶδισμά της, θὰ ἠδύνατο νὰ διακρίνη τις τὸ παράδοξον ἐπάγγελμά της.

Ἡ μήτηρ της ἀφ' ἑτέρου ἡ κ. Φλουρί δὲν ὠμοίαζε πλειότερον τὰς ὁμοίους της. Οὐδὲν ἐν ἑαυτῇ εἶχε τῶν ἀπεχθῶν ἐκείνων μεγαϊρῶν, αἰτινες τρέχουσιν εις τὰς πανηγύρεις μετ' ἐσθῆτος ἐρυθρᾶς και χιτῶνος ῥυπαροῦ.

Εἶχε καθαρὸν ὕφος ἀγαθῆς μικρεμπόρου, και μειδιάμα χαριεν, ἐντιμότητον, ὅπερ προσεῖλκε τοὺς πρὸ τοῦ φορείου, τοῦ χρησιμεύοντος αὐταῖς ὡς κατοικία, ἱσταμένους διαβάτας, οἷτινες ἐντὸς αὐτοῦ χωρὶς νὰ σκεφθῶσι τὸ ἀγυρικὸν τῆς ἀγγελίας, ἀπλῶς μόνον ὅπως ἴδωσι τὸ ἐσωτερικόν, τὸ ὅποιον ἐφαίνετο καλόν.

Τὸ φορεῖον ἦτο βεβαμμένον διὰ χροιάς μελανοφαίου και πεποικιμένον κατὰ μήκος τῶν πλευρῶν αὐτοῦ διὰ καιάδρων χρυσοῦ θάμιγγος. Εἶχεν εις τὴν πρόσσφιν μικρὸν ἐξώστην,

και ἐπὶ τοῦ ἐξώστου ἐντὸς κιωτιῶν φυτὰ κισσοειδῆ, ἀτινα περιελισσόμενα εις σιδηρὰ νήματα ἀνερριχῶντο μέχρι τῆς στέγης, ἐφ' ἧς κατέπιπτον εις δέσμας ἀνθέων.

Και ἐπὶ τῶν ὁδῶν πάντες ἴσταντο μετὰ περιεργίας, ὅπως ἴδωσι τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο, τὸ ὑπ' ἀνθέων περιεστεμμένον.

II

Αἱ δύο γυναῖκες ἔζων βίον μεμονωμένον μὴ συμφωνοῦσαι μετὰ τῶν γειτόνων των. Οὐδέλως ὑπερήφανοι ἐν τούτοις και καλαὶ δι' ὅλους ἦσαν αἱ πρῶται, αἰτινες προσεφέροντο, ὅπως νοσηλεύσωσι παιδίον ἀσθενές, ἢ χορηγήσωσι βοήθειαν εις τινα δυστυχῆ.

Οὕτως ὥστε πάντες οἱ γνωρίζοντες αὐτάς, τὰς ἠγάπων και τὰς ἠλαβοῦντο συγχρόνως.

Ἐπῆρξεν ἐν τοσοῦτῃ τῆς, ὅστις στενωῶς συνεδέετο μετὰ τῆς Ζέττης και τῆς μητρὸς της.

Ὁ τις οὗτος ἦτο νεανίας εἰκοσιδιετής, ἀκροβάτης εις τινα μεγάλων πλανοδίων θίασον σχοινοβατῶν, ὅστις εἶχε τὸ αὐτὸ ὡς ἔγγιστα μετὰ τοῦ τῆς κ. Φλουρί δρομολόγιον. Ἐκαλεῖτο Ἰάκωβος και ἔκοσμεῖτο ὑπὸ ἐξαισίας ὠραιότητος, ὠραιότητος οὐχὶ κτηνώδους. Εἶχε πολὺ πῦρ εις τὸ βλέμμα, και μεγάλην ἀγχινοίαν εις τὸ μειδιάμα. Εἶχε ταύτοχρόνως και μεγάλην τρυφερότητα εις τε τὸ βλέμμα και τὸ μειδιάμα, ὅταν ἐλάλει πρὸς τὴν Ζέττην.

III

Ἦτο ἔρωσ εἰλικρινῆς και ἐνθερμος ἐκείνος, ὃν ὁ ὠραῖος νεανίας ἠσθάνετο διὰ τὴν θελκτικὴν και χαρίεσσαν ταύτην μελαγχροίνην, τὴν τόσφ ὀλίγον ὁμοιάζουσαν τὰς ἄλλας γυναῖκας, ας περὶ αὐτὸν ἔβλεπε κατὰ τὸν πλάνητα βίον του.

Πλησίον ταύτης ἠσθάνετο κάτι τι πολὺ διάφορον τοῦ ὅ,τι ἠσθάνετο εις τὸν σχοινοβατικὸν θίασον. Ἐπῆρξε παρὰ τῇ Ζέττῃ ἰσχυροτάτη εὐωδία τιμιότητος, και τρόποι διαφορετικοί, οἷτινες τὸν ἐξέπληττον, και οἷτινες ἐν τούτοις τῷ ἐφαίνοντο φυσικώτατοι.

Τότε ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἦτο καλὸν νὰ ἀγαπηθῇ πᾶρὰ τῆς γλυκειᾶς ταύτης παρθένου, και οὐδέποτε ἀποχωρισθῇ ἀπ' αὐτῆς. Ἡ θέσις των τοῖς τὸ ἐπέτρπεεν. Ἐκέρδαινε οὐκ ὀλίγα, και μίαν ἡμέραν ὅταν ἴσως ἀπέκτα ἀρκετὰ, θὰ μετέβαινε εις τὰ μεγάλα ἵπποδρόμια τῶν πόλεων, εις Λυὸν και εις Παρισίους.

Και θὰ ἦτο πολὺ εὐχάριστον νὰ ἔχη τὴν μικρὰν ἀγαθὴν ταύτην γυναῖκα, διὰ νὰ τὸν ἀνακουφίῃ ἐκ τῶν ἡμερησίων κόπων.

Συχνάκις ἐλάλει περὶ τῶν σχεδίων του πρὸς τὴν Ζέττην. Τὴν ἠγάπα τόσο πολὺ. Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴν τὸν ἠγάπα και αὐτὴ ὀλίγον.

Ἄλλὰ πάντοτε ἡ Ζέττη ἠκροῦτο αὐτοῦ χωρὶς νὰ ὀμιλῇ, ἄφωνος, ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ εἴπῃ· νοί! Εἶτα ὅταν ἐτελείωνε και τὴν ἠρώτα δι' ἐκτετυτικῶν βλέμματος! θέλετε νὰ καταστήτε σύζυγός μου, Ζέττη;

Αὐτὴ ἀπεκρίνατο ὅχι! δι' ὕφους σοβαρωτάτου.

Τότε ὁ Ἰάκωβος ἐξέπληττετο! διατί ὅχι; δὲν τὸν ἐπίστευεν, ὅταν τῆς ἔλεγεν ὅτι τὴν ἠγάπα; δὲν εἶχεν ἐμπιστοσύνην εις αὐτόν; δὲν τὸν ἠγάπα;

Ἐὰν σὰς ἀγαπῶ πολὺ, ἀπεκρίνατο ἡ Ζέττη ἠδέως, δὲν θέλω ὅμως και νὰ καταστῶ σύζυγός σας.

Ἄλλ' οὐδέποτε ἔλεγε διατί!....

IV

Ἐν τούτῳ ἡμέραν τινά, καθ' ἣν ἡ κυρία Φλουρί τὴν ἐμέμφετο διότι ἀπεποιεῖτο τὴν χεῖρα τοῦ γενναίου τούτου νεανίου.

Ἄκουσον μήτηρ! ὑπέλαβεν αὕτη, λατρεύω τὸν Ἰάκωβον καὶ πιστεύω ὅτι οὐδέποτε θὰ ὑπακνδρευθῶ, μὴ ὑπακνδρευομένη αὐτόν. Ἄλλ' ἐσπέραν τινά, καθ' ἣν μετέβην εἰς τὸ ἵπποδρόμιον, εἶδον, ὅταν εἰσῆλθεν, ὅλας τὰς γυναῖκας νὰ λαμβάνωσι τὰ δίοπτρά των καὶ νὰ τὸν θεωρῶσι μετὰ θαυμασμοῦ· εἶτα νὰ μειδιῶσι, νὰ ὁμιλῶσι καὶ νὰ προσπαθῶσι νὰ ἐπισύρῳσι τὸ βλέμμα του ἐπευφημοῦσαι αὐτόν μεγάλως. Ὄφειλον νὰ εἶμαι ὑπερήφανος, δὲν ἔχει οὕτω; σκεπτομένη ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὃν ἐθαύμαζον καὶ ἐπεθύμουν, μὲ ἡγάπα καὶ δὲν ἀνέμενε νὰ μίαν λέξιν μου, ὅπως καταστῆ σύζυγός μου. Δοιπὸν μήτηρ, δὲν ἐδοκίμασα ἢ τρομερὰν ζηλοτυπίαν ἐν τῇ καρδίᾳ. Ἐπεθύμουν νὰ ἀποσπάσω τὰ δίοπτρα ἀπὸ τῶν γυναικῶν ἐκείνων.

Ἐκ τῆς βασιάνου ἦν ὑπέστην τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ἠννόησα πᾶν ὅ,τι ἤθελον ὑποφέρει ἐὰν εἴμεθα ὑπακνδρευμένοι, καὶ ἐπομένως ὅτι οὐδέποτε ὀφείλει νὰ γίνῃ τοῦτο.

Εἶναι πάρα πολὺ ὠραῖος, βλέπεις, καὶ ἂν ἡμέραν τινά, βραδύτερον, ὅταν ἴσως θὰ εὐρίσκετο μακρὰν μου μία τῶν γυναικῶν τούτων μοὶ τὸν ἀφήρει, θὰ ἀπέθνησκον εἶναι βέβαιον. Βλέπεις λοιπὸν, μήτηρ, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ εἶπω καί!

V

Καὶ παρὰ τὴν ἰσχυρογνώμονα ταύτην ἄρνησιν, ἣν ἡ νεῆνις δὲν ἐξήγει, ὁ Ἰάκωβος ἐξήκολούθει νὰ φοιτῆ εἰς τὴν οἰκίαν καθ' ἐκάστην.

Δὲν ἔλεγε τίποτε πλέον πρὸς τὴν Ζέττην, ἔνοων ὅτι θὰ προσέκρουεν εἰς ἀμετάκλητον θέλησιν· ἀπαξ μόνον τῇ εἶχε εἶπη.

Δὲν μὲ θέλετε Ζέττη, καὶ ἐγὼ δὲν θέλω ἄλλην γυναῖκα ἐκτὸς ὑμῶν.

Μίαν ἡμέραν, ἴσως θὰ μεταβάλλετε γνώμην, τότε δὲν ἔχετε ἢ νὰ μοὶ εἶπητε «ὅς συζευθῶμεν» καὶ θὰ εἶμαι πολὺ εὐτυχής.

Εἶτα ἀφ' οὗ διὰ τῆς σκαφοῦς καὶ ἀπλῆς ταύτης ὁμιλίας καθώρισεν τὴν θέσιν του, ὁ Ἰάκωβος ὑπῆρχεν ὡς ἀδελφός εἰς τὴν οἰκίαν.

Καὶ ἦτο αὐτός ἐκεῖνος ὅστις τὴν ἀνοιξὶν ἔσπειρε τὰ φυτὰ εἰς τὰ κιβώτια τοῦ ἐξώστου, αὐτὸς ὅστις διηυθέτει τὰ σιδηρὰ νήματα καὶ προσήλθον ἐπ' αὐτῶν τὰ νεαρὰ στελέχη, αὐτὸς ὅστις καθ' ἀπάσας τὰς ἐποχὰς τοῦ ἔτους ἐφωδίαζε μὲ ἄνθη τὰ ἐξ ἐπιχρύσου προσελάνης ἀνοδοχεῖα.

Τὰ ἄνθη ταῦτα ἦσαν ἡ μεγάλη πολυτέλεια τῆς Ζέττης.

VI

Τοῦτο διήρκει ἀπὸ μακροῦ ἤδη χρόνου. Ἡ νεαρὰ κόρη ἦτο νῦν εἴκοσι ἐτῶν καὶ ὁ Ἰάκωβος εἴκοσι ἐξ. Ἐσπέραν τινά εἶχε δώση εἰσιτήρια εἰς τὰς δύο φίλας του, ὅπως ὑπάγωσι νὰ τὸν ἴδωσι.

Οὕτω κοσμηθεῖσαι διὰ τῶν ὠραιότερων ἐνδυμάτων των, ἡ Ζέττη καὶ ἡ μήτηρ της, εἶχον φθάσει εἰς τὰς θέσεις των μετὰ τῶν πρώτων.

Ἡ κυρία Φλουρί δισκέδαζε μεγάλως ἐκ τῶν ἵππων των γελωτοποιῶν καὶ τῶν σοφῶν κυνῶν. Ἡ Ζέττη δὲν ἐσκέπτετο ἕτερον πλὴν τοῦ Ἰακώβου, τοῦ ὁποῦ το ὄνομα εὐρίσκετο

ἐπὶ κεφαλῆς τῶν προγραμμάτων, καὶ ἡ πολυσύνθετος καὶ πολυμερὴς συσκευὴ ἀνήγειροτο εἰς μέγα ὕψος ἐν τῷ μέσῳ τῆς σκηνῆς. Ὑπῆρχεν ἐκεῖ σωρεία τραπέζων, σχοινίων, δοκῶν μετὰ σφαιρῶν χαλκίνων ἀκτινοβολουσῶν. Ἡ νεῆνις ἐντρομος κατὰ τι ἠρώτα ἐαυτήν, ἐὰν ὅλον τοῦτο ἦτο στερεόν.

VII

Μετὰ τινα προκαταρκτικὰ παίγνια, ὁ Ἰάκωβος ἐφάνη ἐπὶ ἤχου ἀργῶ τινός βάλς. Ἦτο ὠραῖος ὡς ὁ Θεὸς ἐν τῷ ἐπὶ τοῦ θαυμασίου σώματός του ἀκριβῶς ἐφαρμοζομένῳ μεταξὺν χιτωνίσκῳ του· στενὴ καὶ βραχεῖα περισκελὶς ἐκ μέλανος καὶ χρυσοῦ πεποικιλμένου ὀλοσηρικοῦ ἀπετέλει τὸ ἐπιλοιπον τῆς ἐνδυμασίας του.

Ἀφ' οὗ ἀπεκρίθη διὰ μιᾶς ὑποκλίσεως εἰς τὰς ἐπευφημίας τοῦ ὄχλου, καὶ ἐνός μειδιάματος εἰς τὸ μειδιάμα τῆς Ζέττης, ἐβάδισε κατὰ μήκος τῶν σχοινίων μέχρι τῆς τραπέζης του. Αἱ προεισαγωγικαὶ ἀσκήσεις ἐξετελέσθησαν ἐν μέσῳ παρατεταμένων «bravos». Ἦτο λίαν ἀγαπητὸς εἰς τὸ κοινόν ὁ ὠραῖος ἀκροβάτης, καὶ ἦτο ἀληθὴς τέρψις τὸ νὰ βλέπῃ τις τὸ συστρεφόμενον, τὸ εὐκαμπτον τοῦτο σῶμα εἰς κινήσεις ἀπαλὰς πρωτοφανοῦς συμμετρίας.

Εἶτα αἴφνης ἡ ὀρχήσασα εἰσήγησε, καὶ ἡσυχία ἄκρα ἀπεκατέστη.

Ἐδῶ ἦτο ὁ κρῖκος τῆς παραστάσεως. Ὁ Ἰάκωβος ἐμελλε νὰ ἐκτελέσῃ νέαν ἀσκῆσιν λίαν τολμηρὰν καὶ ἀξιοπεριεργον· τὴν διάβασιν δηλαδὴ μὲ τὴν κεφαλὴν ἐντὸς σάκκου ἀπὸ μιᾶς τραπέζης εἰς ἄλλην, ἣν ἐπηκολούθει ἰλιγγιώδης πτώσις ἐντὸς τεταμένου δικτύου. Αἱ δύο τράπεζαι ἐταλαντεύοντο διὰ κανονικῆς κινήσεως.

Ὁ Ἰάκωβος ὄρθιος ἐπὶ μικρᾶς σανίδος, τὴν κεφαλὴν ἔχων ἐντὸς βελουδίνης καλύπτρας, προέτεινε τὴν χεῖρα διὰ χειρονομίας τυφλοῦ. Ὁ γυμναστής ἐμελλε νὰ ἐκκινήσῃ... Ἐκινήθη!

Κραυγὴ τρομερὰ ἐπηκολούθησε. Ἀποτυχῶν τὴν δευτέραν τράπεζαν ἢς ἡ κίνησις κακῶς αἴφνης ἐκλονίσθη, ὁ Ἰάκωβος ὠλισθήσεν ἐπὶ δικτύου σμικροῦ λίαν, προσέκρουεν ἐπὶ τοῦ υποστηρίγματος τῶν πρώτων δοκῶν, καὶ ἐκείθεν ὠλισθήσεν ἐπὶ τοῦ δαπέδου, ἐνθα καὶ διέμεινε ἀκίνητος.

VIII

Ἡ Ζέττη ἠγέρθη ὡς δι' ἐλατηρίου, κάτωχος μετὰ κραυγῆς βραχνῆς, καὶ ἔμεινε ἀκίνητος ἐκ τοῦ τρόμου, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα προσηλωμένους ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὅπου νῦν οἱ ἄνθρωποι ἀνήγειρον τὸ ἀδρανὲς σῶμα τοῦ φίλου της.

Εἶτα αἴφνης δραττομένη τοῦ βραχίονος τῆς μητρός της· Ἐλθέ! τῇ εἶπε διὰ φωνῆς ὑποκώφου. Καὶ διασχίσασα τὸ πλῆθος αἱ δύο γυναῖκες ἐφθασαν εἰς τὰ ἵπποστάσια. Ἄλλ' ἐκεῖ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ προβῶσιν ἀπωτέρω.

Ἐστησαν καὶ ἔτειναν τὸ οὖς, ὅπως ἀκροασθῶσι πᾶν ὅ,τι περὶ αὐτῶν ἐλέγετο. Οὐδεὶς ὅμως ἐγνώριζε τι.

Τέλος ἡ κ. Φλουρί διέκρινεν ἕνα γελωτοποιόν, ἐν αὕτῃ ἐγνώριζε, διότι ἦτο φίλος τοῦ Ἰακώβου. Τὸν ἐκάλεσε καὶ ἐζήτησε πληροφορίας περὶ τοῦ νεανίου.

Τὰ ἐπιπροσθούντα πράγματα καὶ τὸ δίκτυον ἐμετρίασαν τὴν ὀρμὴν τῆς πτώσεως, εἶπεν ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ἔτρεμεν ἐτι καὶ ἦτο κάτωχος ὑπὸ τὸ ψιμμυθίόν του. Ὁ ἰατρὸς ἐγγυᾶται δι' αὐτόν, μόνον θὰ μείνῃ χωλός, καὶ ἔληξε δι' αὐτόν τὸ ἐπάγ-

γελμα τοῦ ἀκροβάτου. Πτωχὸν παιδίον! ἦτο τόσοσιν κατάλληλος δι' αὐτὸ ἐν τούτοις.

Ἡ κ. Φλουρί παρετήρησε τὴν Ζέττην.

Αὕτη ἦτο πάντοτε ὠχροτάτη καὶ θεώρει ἀσκαρδαμυκτὸν τὸν λαλοῦντα, ὡς διὰ νὰ ἴδῃ, ἐὰν οὗτος δὲν ἐψεύδετο. Τέλος εἶπεν:

Ἄς ἀπέλωμεν.

Καὶ εὐχαριστήσασα διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς τὸν γελωτοποιόν ἐξῆλθε τοῦ ἵπποδρομίου.

IX

Χωρὶς ν' ἀνταλλάξωσιν οὐδὲ λέξιν αἱ δύο γυναῖκες ἐπανελάβον τὴν πρὸς τὰ ἴδια ἄγουσαν!

Σιωπηλαὶ ἀφίκοντο πρὸ τοῦ οἰκήματός των καὶ ἀνῆλθον τὴν μικρὰν αὐτοῦ κλίμακα.

Ἄλλ' ὅταν ἡ κ. Φλουρί ἀνῆψε τὸ φῶς, εἶδε τὴν Ζέττην καθήμενὴν παρὰ τὴν κλίνην τῆς ἀκίνητον καὶ ὄνειροπολοῦσαν μετὰ παραδόξου ἐπὶ τῶν χειλέων μειδιάματος.

Ἦτο οὕτω περικαλλιστάτη μὲ τὴν ὠχρὰν καὶ ὄνειροπόλον ὄψιν της, τὴν ὑπὸ τῆς ὠραίας μελανῆς κόμης της περιστεφομένην.

Ἡ μήτηρ της φοβηθεῖσα ἐπηλθίσασα πρὸς αὐτήν.

— Τί σκέπτεσαι παιδί; τὴν ἠρώτησε.

Τότε ἡ Ζέττη θέσασα τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς μητρός της διὰ χαριστάτου παιδιοῦ κινήματος.

— Σκέπτομαι... ὅτι τώρα δύναμαι νὰ ὑπακνδρευθῶ τὸν Ἰάκωβον, εἶπε.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Σανθίπη I. Καλοσύπη

ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΣΙΚΑΓΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΣΟΣ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΣΟΣ

K.

Διὰ τὴν Ἀμερικὴν αἱ ἑορταὶ τῶν ἁγίων εἶναι τι ἄγνωστον. Μία καὶ μόνη ὑπάρχει ἐκεῖ ἑορτὴ ἡ Κυριακὴ, ἡ κατ' ἐξοχὴν ἀφιερωμένη εἰς τὸν Θεὸν ἡμέρα, δι' ἣν πᾶσα ἐργασία καταπαύει, πᾶσα μέριμνα βιωτικὴ λησμονεῖται, πᾶς κόπος καὶ μόχθος ἀπαγορεύεται. Δὲν εἶναι ἡ Κυριακὴ ἡμέρα μέθης καὶ κραιπάλης, ἀλλ' οὔτε ἀγόνων συζητήσεων καὶ πολυταράχων συνθηροίσεων. Οὔτε λέσχει, οὔτε καφενεῖα, οὔτε θέατρα, οὔτε μουσικαὶ συναυλῖαι τὴν Κυριακὴν. Ὁ ναὸς καὶ ὁ οἶκος ἰδοὺ τὰ ἐνδικοιτήματα τοῦ Θεοῦ, τόσοσιν ὁ πρῶτος συμπληροῖ τὸν δεύτερον καὶ ὁ δεύτερος τὸν πρῶτον. Εἰς τὸν ναὸν κηρύσσεται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸν οἶκον ἐκτελοῦνται τὰ διατάγματα αὐτοῦ. Καὶ ἡ ἐκτέλεσις αὐτῶν δὲν περιορίζεται βέβαια οὔτε εἰς τὴν ἐρμηνείαν τῶν γραφῶν, οὔτε εἰς τὰς ψᾶς τῶν ὕμνων.

Ἡ Κυριακὴ εἶναι ἡ πρώτη ὀλόκληρος ἡμέρα, ἣν διερχόμεθα παρὰ τῇ κ. Coonley. Ἡ Ἐκθεσις ὡς καὶ πᾶν κέντρον δυνάμενον νὰ ἐλκύσῃ τὴν περιέργειαν τοῦ ξένου εἶναι κλειστὰ τὴν ἡμέραν ταύτην. Καὶ κατόπιν τόσοσιν κόπων, τόσοσιν ἐκδρομῶν, τόσοσιν ἐπισκέψεων, τόσοσιν κινήσεως, μία ἡμέρα ἡσυχίας, ἀναπαύσεως ὑπὸ στέγην φιλόξενον εἶναι ἀληθὴς ἑορτὴ, ἀληθὴς ἀπόλαυσις διὰ τὸ καταπεπονημένον σῶμα καὶ τὸν ἐξηνητλημένον νοῦν μας.

Ἡ κ. Coonley μᾶς εἰδοποιεῖ ἀφ' ἐσπέρας ὅτι τὴν ἐπαύρ ὁ πρῶτος κώδων θὰ σημάνη εἰς τὰς ὀκτώ καὶ τὸ πρόγευμα δίδεται τὴν ἐνάτην. Μὲ κατέλαβεν ἐπιθυμία νὰ τὴν φιλήσω εὐθὺς ὡς μοὶ ἀνήγγειλε τὴν εὐχάριστον αὐτὴν εἰδήσιν. Τὴν εὔρον τόσοσιν συμπαθητικώτερον, τόσοσιν καλλιτέραν τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ἀπλῶς διότι μοὶ ἔδιδε καιρὸν νὰ ἀπολαύσω περισσότερο τὸν πρωϊνὸν μου ὕπνον.

Καὶ ὅμως τὴν ἐπαύριον ἀπὸ τῆς ἕκτης οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἦσαν ἐπιμόνωσ ἀνοικτοί, οὐδὲν δ' ἴσχυσε νὰ μὲ κρατήσῃ εἰς τὴν κλίνην μου πέραν τῆς ἐβδόμης.

Τὸ λεύκωμα

Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἐσήμαινε ὁ συνήθης κώδων, ἐγὼ ἐτόιμη ἤδη εὐρισκόμην εἰς τὸ ἀναγνωστήριον, περιεργαζομένη τὰς βιβλιοθήκας καὶ τὰ ὠραῖα καλλιτεχνικὰ ἀντικείμενα, ἀτινᾶ ἦσαν ἐσκορπισμένα ἀνά πᾶσαν αὐτοῦ διεύθυνσιν. Ἐν λεύκωμα ἰδιαίτατα εἶχε κινήσει τὴν περιέργειάν μου. Ἐκαστὴ αὐτοῦ σελὶς εἶχε στίχους ἐκλεκτοὺς διασήμων Ἀγγλῶν καὶ Ἀμερικανῶν ποιητῶν, παισιουμένους ὑπὸ θαυμασιῶν μιλτογραφῶν, αἰτινες ἀναπαρίστων ἐν ἀλληγορικαῖς γραφαῖς τὰ ὑπὸ τῶν στίχων περιγραφόμενα.

Ὁ κώδων τῆς ἐξωθύρας μὲ ἀπέσπασεν ἐκ τῆς μελέτης καὶ φυλλομετρήσεως τοῦ λευκώματος τούτου. Ἦτο ἡ οἰκοδέσποινα ἐπιστρέφουσα ἤδη ἐκ τῆς ἀγορᾶς. Ἐφάνη ξενισθεῖσα εὐρούσα με ἐκεῖ, τόσοσιν πρωί.

Μοὶ ἐφάνητε τόσοσιν εὐτυχῆς χθὲς τὸ ἐσπέρας, ὅταν σὰς ἀνήγγειλα, ὅτι σήμερον θὰ ἐπρογευματίζομεν βραδύτερον, ὥστε διέταξα, ἵνα σὰς παράσχῳ περισσότεραν τέρψιν, νὰ σημάνουν εἰς τὰς ἐννεά. Καὶ σεῖς κατήλθετε σήμερον ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους; Λέγουσα ταῦτα ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸ λεύκωμα. Σὰς ἀρέσκει, μοὶ εἶπε, δὲν εἶναι ἀληθές; Εἶναι τὸ τελευταῖον δῶρον τοῦ ἀτυχοῦς συζύγου μου. Ἀνεγινώσκομεν ὁμοῦ τοὺς ποιητὰς αὐτούς, οἱ στοῖχοι δ' αὐτοὶ εἶναι ἐκεῖνοι, εὖς ἡγάπων πλειότερον. Τοὺς ἀντέγραψεν ὅλους ἰδιοχείρως, ὡς τοὺς βλέπετε ἐδῶ, ἀνέθηκε δὲ εἰς οἰκογενειακὸν φίλον καλλιτέχνην τὴν διακόσμησιν μιᾶς ἐκάστης τῶν σελίδων τούτων. Τὸ λεύκωμα τοῦτο μοὶ προώριζεν ὡς δῶρον διὰ τὴν ἑορτὴν τῶν γενεθλίων μου, ἀλλ' ὁ θάνατος δὲν τῷ παρέσχε τὸν καιρὸν νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἐπιθυμίαν του.

Πάντοτε τὴν ἡμέραν ταύτην τὸ λεύκωμα αὐτὸ εἶναι τὸ εὐαγγέλιον καὶ ἐμοῦ καὶ τῶν τέκνων μου. Ἀναγινώσκομεν εἰς μνήμην ἐκεῖνου ὅλους τοὺς στίχους, νομίζω δ' ὅτι εἶναι ἡ ἀρίστη προσευχὴ, τὴν ὁποῖαν ἀναπέμπομεν εἰς τὸν θεόν, καὶ ἥτις τέρπει καὶ ἀνακουφίζει τὴν ψυχὴν του.

Καὶ εἶχε δίκαιον. Μήπως καλὴ ποιήσις δὲν εἶναι τὸ ὑψίστον μέσον τῆς ἐπικοινωνίας μας μὲ τὸν θεόν; Ἀφοῦ ὁ θεὸς εἶναι πνεῦμα, τίς ἄλλος ἢ ἀληθὴς ποιητὴς δύναται νὰ διερμηνεύσῃ τὰ εὐγενέστατα τῶν ἀνθρωπίνων αἰσθημάτων μετὰ τόσης χάριτος, μετὰ τόσης ἀγνότητος καὶ ἀληθείας;

Ὁ μικρὸς Hans μᾶς διέκοψεν. Ἐνηγαλίσθη τὴν μητέρα του, τὴν ἐφίλησε, καὶ τῇ πύχθη νὰ ζήσει πολλὰ ἔτη διὰ τὴν εὐτυχίαν ὄλων τῶν παιδιῶν.

Τότε μόνον ἠννόησα, ὅτι ἡ ἑορτὴ τῶν γενεθλίων της ἦτο ἀκριβῶς τὴν Κυριακὴν ἐκείνην, καὶ διὰ τοῦτο ἐξαιρετικῶς τὸ λεύκωμα εὐρίσκετο ἐκεῖ ἐκτεθειμένον. Τὸ παιδίον ἐμάντευσε ὅτι περὶ τοῦ λευκώματος ἐγένετο λόγος, τὸ ἠτένισε περιλύπως

και ηρξατο απαγγελλον ωραιους εξ αυτου στιχους. Θα τους μαθω ολους, μοι ειπε. Το οφειλω. Ειναι καθηκον μου.

Και ως πρακτικος Αμερικανος, μη εννοων να χανη τον καιρον του, ηρξατο μελετων τους επι της ανοικτης σελιδος του βιβλιου, ενφ ημεις συνωμιλουσαμεν.

Μαυρη θεραπαινις εφερον επι δισκου τας επιστολας. Ενφ η οικοδεσποινια απεσφραγιζε τας ιδικας της, εγω εξηπλωθην επι ανακλινητος του υελωφρακτου εξωστου και προσηλωσα το βλεμμα μου ανα το απειρον. Η λιμνη ητο ησυχος, θαμβη δε ομιγλη εφαινετο αιωρουμενη ακριβως υπερανω της επιφανειας της. Ηθελε τις πιστευσει οτι το υδωρ αφυπνιζομενον, ριπτει μακρην την ακραγοσιδη θοβην, ητις κατα την διαρκειαν της νυκτος αποκρυπτει ζηλοτυπως τα καλλη του. Ο ηλιος δεν ειχε φανη ετι, αλλ ουτε υπηρχε πιθανοτης να τον ιδωμεν καθ' ολην την ημεραν εκεινην. Ο ουρανιος θολος ειχεν ερμητικως καταβιασμενα τα παραπετασματά του τα μελανοφαια, η δε γη κατηρης και με σκοτεινην υψιν ηνειχeto την ιδιοτροπιαν ταυτην του πυροφορου και φωτοβολου κυριου της.

Η προ ημων ευρεια παραθλασιος λεωφορος με τας σμαραγδινους πρσιαις της ητο ερημος και σιωπηλη. Την μονοτονιαν της εικονος διεκοπτε απο καιρου εις καιρον νεαρά ποδηλαστρια, επανακαμπουσα εκ πρωινου περιπατου, με δεσμας ολας ανθων ανηρητημενας απο του ποδηλατου της, με ερυθρας παρειας και τορνευτον σωμα, ταχεια ως βελος διερχομενη και ως οπτασια μαγικη εξαφανιζομενη.

Η φιλοξενουσα με ειχε τελειωσει την αναγνωσιν των επιστολων της. Μια εξ αυτων, ην μοι επετραπη να αναγνωσω μοι ενεποιησε βαθυτατην αισθησιν. Ητο η του πρεσβυτερου υιου της, του τελειοποιουμενου εις εν των διασημοτερων πανεπιστημιων της Αμερικης. Σύντομος, περιεκτικη, χωρις πομπωδεις φρασεις και κοινοτυπιας, χωρις υφος επιμελετημενον, χωρις ευχας σχολαστικας, εξ εκεινων, ως απαντα τις εις πην επιστολικον εγχειριδιον, και τας οποιας δεν υπαγορευει η καρδια η ο νους του γραφοντος, αλλ επιβαλλει η συνηθεια και το καθηκον.

Επιστολη πλουσιου υιου προς την μητερα του.

Μητέρα μου,

Αντι πασης αλλης προσευχης σημερον ηνχαρισισα τον θεον, οστις σοι εδωκε την ζωην την ημεραν ταυτην και κατεστησε δια σου τσους ανθρωπους ευτυχεις. Εγω υπερ παντα αλλον τασσομαι εις την ευτυχη ταυτην κατηγοριαν. Τδ δωρον, το οποιον σοι προσφερω δια την εορτην σου νειναι η ευσυνειδητος εργασια μου, δι' ης θα μοι επιτραπη να συνεχισω το εργον του πατρος μου. Ειμαι πλουσιος, αλλα τι προς τουτο. Μηπως εγω εμυχθησα, ειργασθη, οπως αναδειχθω αξιος της ευνοιας του Θεου; Μηπως η ευποια η διδρα χρηματων αποκτηθηεντων παρ' αλλων μας παρεχει ευχαρισιστην τινα; Διψω να εργασθω. Θελω να αποκτησω πολυν πλουτον δια της εργασιας μου, διοτι οι πτωχοι οι εχοντες αναγκην συνδρομης ειναι πολλοι, και συ, καλη μου μητερα, με εμαθες να αντλω την ευτυχιαν, μονον εκ του καλου, το οποιον προξενω εις τους αλλους.

Η επιστολη αυτη αρκει βεβαιως, οπως χαρακτηριση τον τροπον της ανατροφης των Αμερικανοπαιδων. Μονη αυτη αρ-

κει οπως λυση το αινιγμα της πυρετωδους εργασιας νεων πλουσιωτατων, της εντιμοτητος του χαρακτηρος των, των αγνων και ωραιων αισθηματων των, και της πληθους των φιλανθρωπικων και πατριωτικων ιδρυματων, ατινα δαπαναις αυτων κατα το πλειστον συντηρουνται. Μονη αυτη χαρακτηριζει την αληθη αγαπην και στοργην των γονεων προς τα τεκνα και τουτων προς τους γονεις. Οι πλουσιοι γονεις ανατρεφουν τεκνα, αξια να πολλαπλασιασουν την πατρικην περιουσιαν, αλλ ενταυτη και να συνεχισουν τας φιλανθρωπικας εκεινων πραξεις. Δεν δημιουργει εκει ο πλουτος την ταξιν των αεργων και των οκνηρων, των ζωντων ανευ σκοπου και προορισμου και καταισχονοντων δια του εκδεδιτημενου βιου των τα ονοματα τα οποια φερουν. Δεν πολλαπλασιάζει εκει ο πλουτος την ευαριθμον των εγωιστων ταξιν, αλλα δημιουργει την αληθη ευγενειαν της ψυχης και του ηθους, τους σιδηρους εκεινους και μεγαλεπηδουλους χαρακτηρας, δι' ων η Αμερικη εις τοιουτο σημειον προοδου και αναπτυξεως προηχθη, ωστε δικαίως να κρατη τα σκηπτρα της υπεροχης επι του κοσμου συμπαντος.

Και την υπεροχην αυτην εν πασι, και την ευτυχιαν την μεγαλην, την απεριοριστον, οι Αμερικανοι δεν στηριζουν ουτε εις τους νομους της πατριδος των, ουτε εις το πολιτευμα των, ουτε εις την εντιμοτητα και φιλοπατριαν των κυβερνησεων των. Ο,τι ειναι, ο,τι εγειναι, ο,τι πραττουν, ο,τι δημιουργουν, το οφειλουν εις εν και μονον ιδεωδες: το της εργασιας.

Ανδρες και γυναικες, γεροντες και παιδια την εργασιαν θεωρουν ως τον πρωτον και κυριωτατον σκοπον του ανθρωπινου βιου. Ειναι πτωχοι. Εργαζονται δια να απολαυσουν την ζωην, δια να γινουν πλουσιοι. Ειναι πλουσιοι εργαζονται δια να συνδραμουν τους πτωχους, δια να ευεργετησουν την πατριδα των, δια να αναδειξουν αυτην μεγαλην. Η εργασια δι' αυτους δεν ειναι τι οκληρον, δεν ειναι τι αναρον πραγμα. Ο μη εργαζομενος τασσεται μεταξυ των παραφρονων, διοτι βεβαιως οι οκνηροι πληττουν, ανιουν, ειναι δυστυχεις εις τον τοπον αυτον. Ο μικρος υιος της φιλοξενουσης μας κυριας, ηγειρετο την εκτην πρωινην ωραν, ινα ετοιμαση τα μαθηματά του και απευρετο την ογδοην της εσπερας, ινα μελετηση μουσικην, χωρις ουδεις να τον παρακινήση εις τουτο. Δεν επιθυμει να υπαγης μαζη μας εις το θεατρον, τον ηρωτησα εσπεραν τινα, καθ' ην στιγμην ητοιμαζομεθα να εξελθωμεν.

Οχι, διοτι πρεπει να εργασθω, μοι απηνητησεν. Οταν μεγαλωσω και θα εργαζωμαι καλα, θα πηγαινω καθ' εκαστην, εναν θειω.

Λαος του οποιου τα μικρα οκταετη παιδια εχουν τσσην δυναμιν θελησεως, ωστε να θετουν την εργασιαν και το καθηκον υπερανω πασης διασκεδασεως, πατης απολαυσεως ειναι βεβαιως λαος ηυλογημενος, λαος αξιος της ευτυχιας του.

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΩΝ ΝΕΟΓΝΩΝ

Οποια αντιθεσις μεταξυ της ατμοσφαιρικης καταστασεως του χθεις εμβρουου και σημερον νεογνου. Πριν η γεννηθη ζη εις τρομερον σκοτος, χωρις αερα, χωρις να αισθανηται θρυβον, περιτυλιγεμενον, περιβεβλημενον με την αυτην παντοτε θαλπεραν θερμότητα, κινουμενον ελευθερωσ και ακινδυνως ενεκα των ελαστικων ρευστων των παρακωλυοντων πασαν συγκρουσιν.

Ευθως ως γεννηθη οι οροι της ζωης και υπαρξεως του αλλοιουνται ουσιωδως. Οι πνευμονες του πληρουνται ατμοσφαιρικου αερος, η λεπτη και ευαισθητος επιδερμις του προσβαλλεται υπο της ατμοσφαιρικης εξωτερικης επιδρασεως, ητις οσον γλυκεια και θερμη και αν ειναι, δι' αυτο αντιστοιχει με τον δριμυτερον χειμωνα. Οι οφθαλμοι του προσβαλλονται απο το λαμπρον και αποτυφλουν φως, τα μικρα ωτα του βομβαρδιζονται απο τον εκκωφαντικον θρυβον και αι κινήσεις του απαντωσιν ανα πασαν στιγμην μεγαλας αντιστασις.

Και εις επιμετρον η καλη καρδια των αγαπωντων αυτο επενησε μυριας βασανιστικας μεθόδους, ως εκλαμβανουν ως ευεργεσιαις προς το ταλαιπωρον και πολυπαθες ον, το οποιον αδυνατει και δια την ελαχιστην εξ αυτων να διαμαρτυρηθη. Μηπως βυθιζουσαι αυτο εις λουτρον δεν το καμνομεν να αισθανηται δριμυτερον το ψυχος, και εντριβουσαι αυτο δεν ερεθιζομεν υπερβολικως την επιδερμιδα του; Μηπως περιτυλισσουσαι αυτο εις ταινιας πανινους δεν πληγονομεν τα τρυφερα του μελη και παρακωλυομεν την ελευθεραν αυτων κινήσιν; Μηπως δεν το κουραζομεν με τας μακρας και βαρυτατας εσθητας και δεν εκδερωμεν τας χειρας και τον λαιμον του με τα κολαρισμενα κεντηματα και τας νταντελας, και δεν το στρεφομεν και περιστρεφομεν και δεν το κινουομεν και ανακινουομεν εις βαθμον, ωστε να κουραζηται διαρκως και να θεωρη την ζωην αληθης μαρτυριον; Και μηπως δεν φορτόνωμεν τον στομαχον του με τροφην, ην δεν εχει συνηθισει και δεν του ομιλουομεν και του τραγαδουομεν και το φιλουομεν και το λιχνιζομεν, μεχρις εντελους του μυελου και του στομαχου διαταραξεως.

Οταν δε κλαιη και φωνάζη και πονη, διαμαρτυρομενον βεβαιως δια την καταστασιν ταυτην, εξανιστάμεθα κατα της διαγωγης του και παραπονοουμεθα δια την δυστροπιαν του, και μονον οτι δεν το επιπληττομεν και δεν το τιμωροουμεν δια

τας ιδιοτροπιαις του. Ουμα και τουτο μωρων προληψεων ως ειναι και τα μεγαλητερα αυτου παιδια, ως ησαν μεχρι της χθεις και αι γυναικες. Ουμα το οποιον η επιστημη πρεπει να απαλλαξη των μαρτυριων του, ατινα τσσην ουσιωδως επιδρασι καθ' ολον τον βιον του και επι της υγειας και επι του χαρακτηρος του.

Το νεογονν κατα τους επιστημονικους ορους της υγεινης της ηλικιας ταυτης, αναγκη να αλοιφεται καθ' ολον το σωμα του υπο χλιαρου ελαιου δια μαλακωτατου σπόγγου και μετα ταυτα να περιβαλληται δι' ευρυτατου υποκαμισου εκ λεπτης μαλακης μουσελινης.

Μεταξυ των σκελων του ευρυχοροτατα και μαλακωτατα να τιθενται σπαργανα, τα οποια να αλλασσωνται ευθως ως βραχωσιν η ρυπανθωσιν.

Εν ειδει μικρου εραπλωματος σχηματιζεται τοτε παιδοθετης ενουομενος προς τα εμπρος δια ταινιων. Εντος αυτου, ουδολως περιεσφιγγεμον τοποθετειται το μικρον νεογονν ομοιαζον προς Ινδον τινα μικροσκοπικον θεον, αλλ απολαμβανον ανετως την ζωην χωρις να το πληγωνουν ουτε αι χειρες των φεροντων αυτο, αλλ ουτε να παρεμποδιζηται η ελευθερα των μικρων μελων του κινήσιν, η η κυκλοφορια του αιματος του.

Προς το οπισθεν μέρος υπο τα σκελη ακριβως ο παιδοθετης επιστρωνεται εσωτερικως με εν τετραγωνον μαλακου πλην αδιαβροχου υφασματος. Ειναι δε διπλους παντοτε, ινα εναλλασηται ανα πασαν ημεραν και αεριζηται εις τον ηλιον, καθ' ον χρόνον δεν χρησιμοποιειται. Ο παιδοθετης ειναι λευκος, ινα πλυνηται συχνοτατα και απολυμαινεται ευκολως. Προς το ανω μέρος εξεχει παντοτε και οταν το μικρον αναστρεφεται η κεφαλη του υποβαστάζεται ασφαλως.

Υπο τοιουτους ορους σπανιως το μικρον κλαιει και ενοχλει τους περι αυτο, δεν γινεται δε δυστροπον και ο χαρακτηρ του μεχρι του εκτου μηνος αναπτυσσεται ομαλως. Εισερχε-

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Αλλα ειθε ποτε να μη εισθε δυστυχεις. . . ουδεποτε δε να ευρεθη προ εμου ενεινος, ο οποιος θα θεληση να σας κμη δυστυχη! Ο κ. δε Κομβρεμων μ' ελην την αντιστασιν της καρδιας του, ετηρησε την υποσχεσιν την δοθεισαν εις την δεσποσυνην δε Ροσεβελ.

Την επαυριον πραγματι η κομησσα ελαμβανεν επιστολην, εν τη οποια ο Μαυρικιος επεκαλειτο την καλλιτεραν, την πιθανωτεραν των προφασεων, οπως αποκροση τας κολακευτικας προτασεις, τας γενομενας αυτω παρ της Ναδινας.

Κληρονομικη ασθενεια ης ησθάνθη την πρωτην προσβολην, κατα τους παιδικους του χρονους, ενεφανιζετο αυθις, εγραψε, και μετα συμπτωματων αρκουτως σοβαρων, οπως υπαρχη φοβος εν τω μελλοντι μ' ολας τας περι του εναντιου διαθεβαιωσεις των λατρων. Εν τοιαυτη θεσει, δεν επιστευν οτι ειχε το δικαίωμα να συνενωση μετ του απειλουμενου βιου του, την υπαρξιν γυναικος εμπλεου νεοτητος και υγειας.

Η Ναδινα, λαβουσα την επιστολην ταυτην εμεινεν εμβονητος.

Αλλ' ο χαρακτηρ αυτης δεν ηδυνάτο ν' αρκεσθη εις την απαντησιν ταυτην.

Παρεκλισε τον Χριστιανον να την συνοδευση παρ τω κ. δε Κομβρεμων, μετεθ δε αμεσως εις τον οικον του τελευταίου μετ του συζυγου της.

Ετε ειπε την αληθειαν προφασισεις ασθενειαν, ειτε μη, η Ναδινα δεν ηδυνάτο μολην αυτης την μαντικην δυναμιν να μη πιστευση τους ισχυρισμους του, οταν τον ειθε.

Κεκυρωμενος, με τους οφθαλμους κοιλους, με την μορην πελιδην, ο κ. δε Κομβρεμων εις διαστημα ολιγων ημερων εγγρασε κατα εικοσιν ετη. Μήτην

τον εξητασε ποικιλοτροπως, ουδεν ηδυνηθη να μπη. Ο Μαυρικιος ειχεν υποσχεθη εις την Τερεζαν ν' αναλαβη αυτος τα παντα. Ουδεν ηδυνάτο να πεση αυτον να προδωχη τον ορκον του.

Η Ναδινα λιαν σκεπτικη και ανησυχος επιστρεψεν εις το μεγαρον της οδου Αγίου Δομινικου. Ο δικαστης ητο πραγματι ασθενης η εκ συνεννοησεως μετ της Τερεζας εθυσιαζετο εις την βουλησιν ταυτης; Αλλα τοτε θα ηγαπα κσποιον αλλον η Τερεζα. Η κομησσα μήτην εσκαφητη επι πολυ, αναζητουσα να ευρη τις αρα ητο ο αλλος αυτος.

Οπως δηποτε ομως δεν ειχε ουδε την ελαχιστην ελπιδα οτι θα δυνηθη να εμποδιση την Τερεζαν να κμη δετι τυχον ειχεν αποφασισει, διοτι εγγωριζεν οτι η καταστασις του ηθικου των θυγατερων της ητο τοιαυτη, ωστε, η επ αυτων επηρεα αυτης ηδυνάτο μόν ν να τας παρωθηση εις επιμονωτεραν παρακοην. Δι' αλλους ολους σκοπους επομενως επεθυμει να ανακαλυψη τις ητο ο εκλεκτος της Τερεζας. Ηθελε να ελξερη αν ητο ανθρωπος επι του οποιου να ηδυνάτο να ασκηση επιροην δι' επιτηθειων περιποιησεων, οταν εξησκει ηδη επι του κ. Κομβρεμων.

Ως τσσην, οσον και αν επροσπαθισε δεν ηδυνηθη να τον μαντευση. Συνεπες δε μετ' ολιγας μονον ημερας ν αναχωρηση η οικογενεια εις το Ροσεβελ, και ουτω δεν παρουσιαζετο ευκαιρια να παρατηρη την προς τους οικειους συμπεριφοραν της Τερεζας; και να εξαγαγη εκ τουτου ασφαλεις συμπερασμα.

Ο Ανδρας παρητηθη και δεν ηκολουθησεν εις Νορμανδιαν τον κ. δε Ροσεβελ, οστις μήτην ηγωνισθη να τον μεταπειση.

Αμα συνεπληρωσε το εισστον πρωτον ετος της ηλικιας της, η Τερεζα μετεθ παρ τω πατρι της εν ωρα καθ' ην εγνωρισε οτι ητο απουσα η κομησσα. Αλλως τε αυτη απο τιος καιρου ητο πλέον εντελως αμεριμνος.

Επιτηθειως επιμεινασα, παρεπεισε τον κ. δε Κομβρεμων να επαναλαβη τας εις το μεγαρον του Ροσεβελ επισαφεις του.

Κατ το διαστημα ολον του χειμωνος, ο ανακριτης, οστις δεν ηδυνάτο να ανθεξη εις την επιθυμιαν του να βλεπη την Τερεζαν, επεσαπέτετο συχνοτατα τας αισουσας της της κυριας δε Ροσεβελ. Η νεανις, εξ αισθηματος ευγνωμοσυνης

τι εις τον βιον απηλλαγμενον βασανων και ειναι ευτυχεις, χωρις και αυτο να ταλαιπωρηται και τους άλλους να βασανιζη.

Μαρία Νιθό (ιατρός).

Ημερολόγιον τής «'Εφ. των Κυριών».

Ημερολόγια θα διδωμεν ηριθμημένα μέχρι τέλους Ιανουαρίου, συμμορφούμεναι προς τας παραστάσεις των εκ του εξωτερικού κκ συνδρομητριών μας, αιτινες ενεκα των καθήσεων πολυ έργα ελάμβανον τα φύλλα μας και πολλοι εξ αυτών δεν επρέφθασαν να προκαταβάλουν τας συνδρομάς των.

Η Κ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΥ

Την ειχομεν επιθυμησει την γήθησαν καλλιτέχνιδά μας και ώσει ηνάοι πόσην ευχαρίστησιν θα ησθάνοντο οι πολλοι θαυμασταί της, εάν τοις παρέσχε την ευχαιστον απόλαυσιν μιζς καλλιτεχνικής εσπεριδος, εδωκε προ δεκαημέρου ακριβώς την Μηδεια.

Και χειροκροτήθη πάλιν και επεδοκιμάσθη και επευφημήθη και ενθουσίασε και ως Μηδεια και ως χωρική εις την Κατέραν τής Μάνας, εν η μετὰ τήσης φυσικής αφελείας παίζει.

Αλλ εις τον δημοσιογραφικόν κόσμον επεφύλασσαν ώραίον και μοναδικόν δώρον διά τόν Νέον έτος τας φωτογραφίας της εις διαφόρους ώραίς καλλιτεχνικής στάσεις. Ήδε ως ενσάρκον αγαλμα, αληθώς λησμονεί τις ότι η εικών ελήφθη εκ του φυσικού, και η στάσις δε και η έκφρασις και αι γραμμαι προδίδου αληθές πρότυπον εκ μαρμάρου, λαξευθέν υπό καλλιτέχνου, εξ εκείνων οίτινες απεθανάτισαν τό ελληνικόν όνομα.

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟΥ

Την επάριον των Χριστουγένων τό Παρθεναγωγείον τής κ. Μαρίας Βελλή ηγεν εορτήν δώρων, εορτήν εξεταστικήν των νηπιων, ης μετέσχον και αι μητέρες, θαυμάζουσαι τας προόδους των τέκνων των.

Εξητάσθησαν τά μικρά νηπια εις όλα τά μαθήματα, εις α απήντησαν ευστοχώτατα, αληθείς σοφαι και σοφοι διά την ηλικίαν των, χάρια εις την ευσυνειδητον εργασίαν και τής διευθυντριας και τής νηπιαγωγού, εις ζς θερμοι παρά πάντων επενεμήθησαν ευχαριστείαι.

Τό άένδρον κατέφυγον και φορτωμένον δώρη άντήμεψε τά μικρά διά τους κόπους των, τά όποια και ώραία ξεμειψαν τραγουδάκια και ώραίς έκσκήσεις εποίησαν, συντελούσας εις υγείαν και εύρωστίαν του σώματος.

κινουμένη τον ύπεδέχτο φιλικώτατα προσμεριδιώτα και ζωηρώς θλίδουσα την χερά του.

Εκείνος δέ, μεθυσκόμενος εκ των βεβαιώσεων τής Ναδίνας, μη παρούσης να τω λέγη ότι πρέπει να έχη πάντοτε καλās ελπίδας, από καιρού εις καιρόν ανυπόμονοι, σκεπτόμενος ότι πολλά άλλα απόροπτα συμβαίνουσι ενστα εν τω βίω. Και χωρις να τό θέλη αυτός, άκτίς τις ελπίδος παρίμενε πάντοτε και διέφυγε την λάμπην του εν τή θαλιμαμένη αυτού καρδιά.

Και διατέλει εν έκστάσει επί όκατήμερον δλον, όσάκις συνέβαινε να ίδη μειδιώσαν προς αυτόν την Τερέζαν.

Από τής άναχωρήσεως του Ανδρέα, ό κ. δε Ροσεβέλ ειτε εξ άπαθείας και νωθρότητος, ειτε ως φυσικώς και ηθικώς εξασθενήσας, δεν ειχε προσλάβει άλλον γραμματέα.

Όταν εισήλθεν η Τερέζα εις τό γραφείον του, ητο μόνος.

— Πατέρα, τω ειπεν, ηλθον να σας ιδω, να μάθω αν εξακολουθητε έχοντες σκοπόν να με ύπανδρεύητε.

Ο Χριστιανός ανεπήδησε.

— Η μητέρα σου, σε έστειλε; ηρώτησε διά σκονταποούσης γλώσσης. Τό ειζαύρει η μητέρα σου με τί σκοπόν έρχεσαι;

— Προς τί; Δεν ειπατε εις ό αρχηγός τής οικογενείας μας; Μεταξύ ύμων και εμου δεν υπάρχει ανάγκη να μετολαβή τρίτον πρόσωπον, ούδ' αυτή η μητηρ μου ηλθα να αποταθω κατ' ευθειαν εις τά πατρικά σας αισθήματα.

Ο κ. δε Ροσεβέλ ησθάνετο στενοχωριαν τινά, όσάκις αντίκρυζε τό δικαιές βλέμμα τής θυγατρός του.

Δεν έτόλμα να άνθίσταται άναφανδόν εις αυτήν, και είναι βέβαιον ότι αν δεν διατέλει ηδη υπό την επήρειαν έτέρου προσώπου, ό Χριστιανός θα διατέλει όλος υπό την επήρειαν τής Τερέζας.

— Μήπως εκέφθη, τή ειπεν, και λυπείσαι διά την λύσιν, ην έλαβεν η πρότασις του κ. δε Κομβρεμών; η μητηρ σου φρονεί ότι αν τον εδέγεσο με καλλίτερον κλπας τρόπον, δεν θα έκαμνε λόγον περί άσθενείας του στήθους του.

Η δεσποινίς δε Ροσεβέλ μετὰ δυσκολίας απέκρυψε την καταλαβούσαν ουτήν άνοπομονησίαν.

Τό όνομα τής Ναδίνας, τό όποιον αιωνίως έφερον εις τό μέσον ό πατήρ της την έρε εν εις ύπερμετρον σύγγυσιν.

ΑΝΘΗ ΚΑΙ ΦΥΤΑ

Ούδεν ετολίζει κίθουσαν όσον ώραίον φυτόν. Ούδεν προξενεί ευχαρίστησιν εις τας αισθήσεις, τέμπον και ηδύνον ενταυτώ όσον ώραίον άνθος. Τά άνθη και τά φυτά είναι οι καλλίτεροι, οι ευγενέστεροι, οι ποιητικώτεροι του ανθρώπου φιλοι.

Διά τους πεπολιτισμένους λαούς τά άνθη αποτελουν μίαν των στοιχειωδεστάτων αναγκών του βίου, τό εμπόριον δε των άνθών άπασχολεί χιλιάδας όλας ευρωπαϊκού πληθυσμού.

Ημεεις εδω έχομεν των θαυμασιών άνθών και φυτών προμηθευτάς: τους αδελφους ΚΑΝΔΩΡΥΟΣ, οι όποιοι άνεδείχθησαν εφάμιλλοι των Ευρωπαϊών συναδέλφων των. Έκαλλιέργησαν και ενεκλιμάτισαν και παρ' ημίν άνθη εντελώς άγνωστα, μετέφεραν δε εις τό εν Σπολίοις άνθοκομείον και δενδροκομείον των τους Τροπικούς όλους.

Θέλετε άνθοδέμας η κανίστρα, θέλετε φυλλώματα θαυμασια και φυτά σπάνια διά τας αιθούσας, η να προσφέρητε ως δώρα. Αποτανητε εις τό άνθοπωλείον των παρὰ τω Ίερω τής Αγίας Ειρήνης. Θα εκπληγητε διά τά κάλλη και τά άρώματα, αλλά και διά τας ευτελείς και κατωτέρως παντός συναγωνισμού τιμάς.

Εις τό προσεχές φύλλον μετὰ νέαν μας επισκεψιν εις τους παραδείσους τούτους των άνθών και φυτών θα δημοσιεύσωμεν έκτενη περιγραφήν χάριν των κ. κ. άναγνωστριών μας.

Διά τους πάσχοντα; εκ παθήσεων του στομάχου και των νεφρών.

Ούτε τά νερά του Wichy, ούτε ουδεμία άλλη διαίτα δύναται να επιδράση τόσον επωφελώς εις τας παθήσεις των νεφρών και του στομάχου, όσον τό ώραίον και διαυγέστατον ύδωρ τής Ανδρου, τό όποιον διαλύει εντελώς την ψάμμον, και τους λίθους και άνακουφίζει μεγάλως τους πάσχοντα.

Μέγαι τουδε άτάκτως διεξήγετο η μεταφορά αυτού εις Αθήνας. Ηδη όμως ιδούθη εταιρία παρὰ των αδελφών ΜΠΙΣΤΗ, οίτινες παραδέδουσι τό ύδωρ τής Ανδρου εις μεγάλας δαμιτζάνας φερούσας την σφραγίδα ταύτην αντί δραχ. ΕΕ (6) εκάστην.

Η άποθήκη αυτών είναι επί τής οδου Ζωοδόχου Πηγής αριθ. 10 εις Αθήνας και εις τό καφενεϊον «'Ανδρος», Πλατεία Τζελέπη παρὰ τω Ν. Λεφάκη εις Πειραιά.

— Καθ' όσον άπορά τον κ. δε Κομβρεμών πάτερ μου, δεν μετέβαλον γνώμη. Φρονώ ότι με αγαπάτε, και δεν θέλετε να επιβάλλητε βίαν εις την θέλησιν μου η εις την κλίσιν μου.

Τόν κ. δε Κομβρεμών τον ύπολήπτουμαι πολύ. Δεν τον αγαπώ όμως, ουτε είναι δυνατόν να τον αγαπήσω.

— Ήλθεσ λοιπόν τότε διά να μου ειπης ποιον προτιμάς;

— Εβθασεν η έπίσημος στιγμή.

Η Τερέζα, με έλην της την γενναϊότητα, δεν ηδυνήθη να ανοίξη τό στόμα.

Απήντησε δι' άπλου καταρατικού νεύματος.

Ο Χριστιανός εξηκολούθησε.

— Εμπρός λοιπόν! . . . Εμπρός! Ομιλήσον! . . . είναι πλουσιώτερος; . . . είναι νεώτερος; . . . έχει σχέσεις μεγαλειτέρας από τον άλλον;

— Είναι ό Ανδρέας Δανζελώ, ό γραμματεύς σας, ειπεν αιφνης η Τερέζα.

Ο Χριστιανός εκρουσεν ισχυρώς την χείρα επί του βραχιόνος του άνακλίντρου του

— Αλλ' αυτός δεν έχει λεπτόν! . . . Τρελλή είσαι; . . . Πώς θέλεις να δώση την συγκατάθεσιν της εις τοιοϋτον συνεικσίον η μητηρ σου;

— Μη άναφέρετε τό όνομα τής μητρός μου, απήντησε εν ζωηρᾷ παραφορᾷ η νεάνις.

ΑΤ' κοινόν μεταξύ αυτού διά τό όποιον ηλθα να σας ομιλήσω, και εκείνης; Τί ανάγκη να άναμιγνύηται εκείνη εις αυτην την ύπόθεσιν;

«Σκεφθητε μελλον όποιον τέλειον σύζυγον θα έχω, ύπανδρευομένη τον κ. Δανζελώ, και όποιον πρότυπον νιού άρωσιωμένου θα έχετε σεις. Ένθυμηθητε πόσον επαισθητόν κανόν σας ειχεν άφήσει η άποχώρησις του. Αφ' ουο εκείνος άπεχώρησε, ποίος σας έπεριποιήθη; έμερίμησε κανεις διά σας; Ουδείς. Δεν είναι αληθές;

«Τώρα λοιπόν, ειπέτε μίαν λέξιν. Δότε μοι την συγκατάθεσιν σας, και τότε ό Ανδρέας θα επανέλθη εδω, και ουτε εκείνος πλέον, ουτε εγω θα άπομακρυνθώμεν ποτέ από πλησίον σας. Σας βεβαιώ ότι θα διελθητε ευτυχές γήρας, ευτυχέστερον από ό,τι τό άνειρευητέ ποτε. Έλατε, πατέρα, δείχθητε αγαθός, και δεν θα τό μετανοήσετε.

Ομιλών τις προς τον Χριστιανόν περί ευτυχούς μελλοντος, οϊον τό επεθύμει εν τω άκρω έγωισμω του, ητο βέβαιος ότι θα τον σύρη προς τό μέρος του.

Τω όντι, αφ' ουο άνεχώρησεν ό Ανδρέας, η Ναδίνα δεν εξαλλίσθη διόλου δι' αυτόν, ό δε κόμης πολλακις επεθύμησε να ειχεν ακόμη παρ' αυτω τον γραμματέα του. (Ακολουθεί)